

РЕШЕНИЕ

№ 356

гр. Благоевград , 09.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и четвърти
юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Николай Грънчаров
Членове:	Владимир Ковачев Габриела Тричкова

при участието на секретаря Лозена Димитрова
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20211200500444 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Срещу Решение № 91355/16.02.2021г., постановено по гр.д. № 603/2019г. по описа на РС Благоевград, е депозирана пред Окръжен съд Благоевград, въззивна жалба от „Ч.“ АД, чрез пълномощника юрк. В.З..

С въззивната жалба срещу обжалваното решение е наведено оплакване за неправилност, необоснованост, като се поддържа че същото е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, като се иска отмяната му изцяло.

Оспорват се изводите на първоинстационния съд, въз основа на които съставът на РС Благоевград е приел, че въззивника „П.“ ООД/в ликвидация/ е собственик на Ел. провод 20 кV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, към процесния по делото период от 01.02.2014г. до 01.10.2014г. Навадени са доводи с въззивната жалба, че в хода на делото пред РС Благоевград, са представени Договор сключен на 25.10.2010г. между „П.“ ООД, представлявано от Д.С. и „Е.“ ЕООД, представлявано от Н.К., както и фактура,

издадена от „П.“ ООД, от които е видно че с договор за продажба са продадени енергийните съоразения, подробно описани в договора на трето лице, но първоинстанционният съд неоснователно е отказал да приеме същите като писмени доказателства по делото, като е счел че искането е преклудирало. Отделно излагат се доводи, че собствеността върху ел. провод и трафопоста не са доказани по делото, тъй като пред първоинстанционния съд не са представени доказателства, че същите са заведени в баланса на дружеството „П.“ ООД/в ликвидация/, като страната въпреки че е заявила че разполага с такива доказателства, не е представила същите по делото при разглеждането му от РС Благоевград. Поддържа се, че след като не се доказва собствеността върху процесния ел. провод и трафопост и съоразенията, които се намират в него, недопустимо е да се претендират обезщетения за ползването на същите от „Ч.“ АД.

Във връзка с наведеното оплакване за неправилност на обжалваното съдебно решение, излагат се с въззивната жалба доводи от процесуалния представител на „Ч.“ АД, че не се дължи обезщетение на претендираното основание- чл. 59 от ЗЗД, в размера на дължимия наем за ползването на ел. съоразенията от електроразпределителното дружество за процесния период, тъй като не е спазен фактическият състав на разпоредбата на § 4 ал.1 т. 4а от ПЗР на ЗЕ, тъй като липсват доказателства за отправена покана по смисъла на цитирания законов текст, поради което дружеството ответник не дължи заплащането на такова обезщетение. Поддържа се, че от страна на собствениците енергийни обекти и съоразения по смисъла на § 4 а.1 т. 1 от ПЗР на ЗЕ, не може да бъде постановен необоснован отказ на съответното електроразпределителното дружество, за продажба на тези обекти, по реда и в сроковете на § 4 ал.1 т. 1 от ПЗР на ЗЕ. Тъй като посредством ТП с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище, се осъществява всеобщо предлагана услуга- разпределение и снабдяване с ел. енергия на повече от един потребител, с влизане в сила на ЗЕ, считано от 17.07.2012г., за собственика на трафопоста и електроразпределителното дружество за района в който то се намира- „Ч.“ АД, е възникнало задължението за изкупуването от съответното електроразпределително предприятие на процесните енергийни мощности. Поддържа се с въззивната жалба, че ищецът „П.“ ООД/в ликвидация/, който твърди че е собственик на тези енергийни обекти и съоразения, не може необосновано да отказва да продаде същите на „Ч.“ АД, а ответното електроразпределително предприятие, да бъде задължено обезщетение за ползването на тези енергийни мощности, без сключен договор със собственика на същите.

С въззивната жалба са наведени доводи и за необоснованост на обжалваното решение на РС Благоевград, като се твърди че първоинстанционният съд не е обсъдил и взел в предвид всички материали от доказателствената съвкупност, като неправилно е приложил материалния закон и поради това е стигнал до неверни правни изводи за основателност на предявения иск по чл. 59 от ЗЗД. Поддържа се от жалбоподателя чрез процесуалния му пълномощник, че първоинстанционният съд необосновано е кредитирал първия вариант от заключението на вещото лице по допълнителната съдебно техническа и оценителна експертиза, тъй като е приел че по делото липсват доказателства, собственикът „П.“ ООД/в

ликвидация/ да е направил разходи по обслужването и поддръжката на процесния ТП с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище. Твърди се, че това не отговоря на действителното фактическо положение по делото, тъй като именно поради представяне на доказателства от ищеца „П.“ ООД/в ликвидация/ за направени разходи по поддръжката на съоразенията, е била допусната от съда допълнителната експертиза и вещото лице е дало заключение по два варианта- без направени разходи за поддръжка и с направени такива за поддръжката на ТП с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище. Поради това и при условията на евентуалност, поддържа се с въззивната жалба, че ако съдът приеме, че предявения иск е основателен, то същият следва да бъде уважен за сумата от 842.60лв., определен по вариант втори от допълнителното заключение на вещото лице, на база направени разходи от ищите за поддръжката на енергийния обект и ел. съоразения.

С въззивната жалба е направено оплакване за допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение, съобразно разпоредбата на чл. 266 ал.3 от ГПК, тъй като съставът на РС Благоевград, неоснователно е отказал да приеме като доказателства по делото Договор сключен на 25.10.2010г. между „П.“ ООД, представлявано от Д.С. и „Е.“ ЕООД, представлявано от Н.К., както и фактура, издадена от „П.“ ООД, от които е видно че с договор за продажба са продадени енергийните съоразения, подробно описани в договора на трето лице. Съдът е отказал приемането на тези доказателства с мотива че искането за това е преклудирано. Поддържа се от въззивника чрез неговия пълномощник, че така „Ч.“ АД е било лишено от възможността да докаже защитната си теза- че ищецът „П.“ ООД/в ликвидация/ не е собственик на ТП с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище, към процесния по делото период, поради което не може да претендира обезщетение за ползването на същите от „Ч.“ АД, на осн. чл. 59 от ЗЗД.

Поради изложените съображения с жалбата, иска се от въззивния съд, да отмени изцяло обжалваното решение на РС Благоевград, като неправилно и постановено в нарушение на материалния закон, като необосновано от събраните доказателства, както и поради допуснато съществено процесуално нарушение и да постанови ново решение с което да отхвърли предявения иск като недоказан и неоснователен.

Алтернативно и в случай че съдът приеме предявения иск за основателен, иска се същият да бъде уважен за сумата от 842.60лв., определен по вариант втори от допълнителното заключение на вещото лице, на база направени разходи от ищите за поддръжката на енергийния обект и ел. съоразения.

Претендират се разноските направени пред въззивната съдебна инстанция.

Направено е доказателствено искане- да бъдат приети като писмени доказателства представените пред РС Благоевград- Договор сключен на 25.10.2010г. между „П.“ ООД, представлявано от Д.С. и „Е.“ ЕООД, представлявано от Н.К., както и фактура, издадена от „П.“ ООД, от които е видно че с договор за продажба са продадени енергийните съоразения,

подробно описани в договора на трето лице, поради което „П.“ ООД/в ликвидация/ не е собственик на процесните енергийни съоразения.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е депозиран писмен отговор от насрещната страна- „П.“ ООД/в ликвидация/, чрез пълномощника и адв. Н.С., с който се оспорва въззивната жалба и се иска от съда да потвърди обжалваното първоинстанционно решение на РС Благоевград, като правилно и законосъобразно.

Поддържа се с отговора на въззивната жалба от пълномощника на въззиваемото дружество, че от събраните пред РС Благоевград доказателства, установява се по безспорен и несъмнен начин че „П.“ ООД/в ликвидация/ е собственик на Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м. „Малка мера“, към процесния по делото период от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., както и убедителни доказателства за направени разходи за поддръжката на ТП с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище.

Поддържа се с писмения отговор на въззивната жалба, че за собствениците на енергийни обекти и съоразения, след влизане в сила на измененията на ЗЕ, в сила от 17.07.2012г., съществува задължение за предоставяне на достъп на преносното, съответно електроразпределителното предприятие през собствените си уредби и съоразения, за целите на преобразуването и преноса на ел. енергия до други потребители, но предоставянето на този достъп, при липса на сключен договор, не е безплатно. Поддържа се от процесуалният представител на въззиваемото дружество, че съобразно разпоредбата на чл. 117 ал. 7 изр. 2 от ЗЕ, при отсъствието на сключен договор между енергийното дружество и собствениците на енергийни обекти и съоразения за достъп до притежаваните от тях ел. уредби и съоразения, спорът за заплащането на цената за ползването на същите, се разглежда по правилата на неоснователното обогатяване, като енергийното дружество следва да заплати обезщетение за ползването на енергийни обекти и съоразения на техния собственик на осн. чл. 59 от ЗЗД, се определя на базата на приетата от ДКЕВР Методика за определяне на цените за достъп на преносното или електроразпределителното дружество. /Решение № 1799/18.05.2011г.на ВКС по т.д. № 13/2010г. на II т.о. на ТК и Решение № 6/06.02.2015г. на ВКС по т.д. № 184/2014г. на II т.о. на ТК. Поддържа се с отговора на въззивната жалба, че методиката приета от ДКЕВР за определяне на размера на дължимото обезщетение е само една, подробно описана в т. 3 от същата, поради което само една и формулата за нейното изчисляване, която е съобразена от експерта по приетото от първоинстанционния съд заключение.

С отговор на въззивната жалба, иска се от съда като правен резултат, потвърждаването на Решение № 91355/16.02.2021г., постановено по гр.д. № 603/2019г. по описа на РС Благоевград, като правилно и законосъобразно.

Претендират се от въззиваемата страна, направените разноси пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл. 267 във вр. с чл. 262 ГПК намери подадената въззивна жалба за допустима, като подадени в срока за обжалване, от легитимирана страна, с правен интерес от обжалване. Същата отговаря на изискванията на закона и е редовна, като е насочена срещу съдебен акт на първоинстанционния съд, за който е изрично предвидена от закона възможност за инстанционен контрол от по- горната съдебна инстанция.

Депозираният отговор на въззивната жалба е постъпил по делото в срока по чл. 259 ал.1 от ГПК, като същият е редовен с оглед на неговата форма и съдържание, като същият следва да бъде съобразен от въззивната инстанция при постановяването на съдебния акт.

При устните състезания по делото пред настоящото съдебна инстанция, пълномощниците на страните поддържат доводите си наведени с въззивната жалба и отговора към нея.

С писмено становище по делото, в указания от съда срок, пълномощникът на „Ч.“ АД юрисконсулт Н., поддържа доводите наведени с въззивната жалба и искането обжалваното решение да бъде отменено изцяло като неправилно, алтернативно в случай че въззивният съд намери предявения иск за основателен и доказан, то поддържа се искането съдът да уважи предявения иск за сумата 842.60лв., съобразно допълнителното заключение на вещото лице по приетата СТЕ, доколкото методиката за изчисляване на дължимото обезщетение е издадена във връзка с разпоредбата на чл. 117 ал. 8 от ЗЕ, като целта е едно лице- собственик на ел. съоразения при предоставения достъп, да бъде овъзмездено за разходите, които са вложени в поддръжката на ел. съоразенията и амортизацията му при ползването на същото за разпределение на ел. енергия, като за следващ период се отчитат надвзети или недовзети суми от предоставящото достъпа лице/ по смисъла на т. 3 и т. 12 от Методиката/. Сочи се в писмената защита по делото от пълномощника на дружеството жалбоподател, че в производството пред първоинстанционния съд, доказателства за направените разходи за представени от ищец и приобщени към доказателствата по делото. Поддържа се с писмената защита по делото от жалбоподателя, че обезщетението следва да бъде определено именно по т. 3 от Методиката и съобразно вариант втори от допълнителното заключение на вещото лице, като ако съдът уважи предявения иск като основателен, то същият следва да бъде уважен за сумата от 842.60лв., за което са изложени подробни съображения.

Поддържа се с писменото становище от пълномощникът на „Ч.“ АД възражението за неоснователност на предявения иск, доколкото липсва покана по смисъла на § 4 ал.1 т. 4а от ПЗР на ЗЕ от страна на собственика за продажба на ел. съоразения, въпреки въведеното с разпоредбите на закона задължения за това. В този смисъл изложени са доводи, че „П.“ ООД/в ликвидация/ чрез бездействието си и не изпълнение на задължението да продаде ел. съоразения на „Ч.“ АД, неоснователно се обогатява за сметка на дружеството жалбоподателя, като освен това предявява иск за обезщетение като неправомерно черпи права от собственото си неправомерно поведение.

С писменото становище поддържа се и оспорването с въззивната жалба, че иска по чл. 59 от ЗЗД е неоснователен, тъй като не се доказва от събраните по делото доказателства, че „П.“ ООД/в ликвидация/ е собственик на Ел. провод 20 кV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, за процесния по делото период от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., поради което не е активно легимитимиран да претендира обезщетение за предоставяне на достъп до ел. съоразенията на осн. § 4 ал.1 т. 4а от ПЗР на ЗЕ.

Претендират се от дружеството жалбоподател чрез процесуалния му представител, направените разноски по делото пред настоящата съдебна инстанция.

Оспорва се искането на въззиваемото дружество за заплащане на разноски за адвокатски хонорар на пълномощника на дружеството, без по делото да са представени доказателства че същите са действително платени, поради което се оспорва че не са налице усвоията на чл. 78 от ГПК за заплащане на разноски за адвокатски хонорар.

С писмена защита в указания от съда срок, въззиваемото дружество- „П.“ ООД/в ликвидация/, чрез пълномощника си адв. Н. С., оспорва въззивната жалба, като моли съда да потвърди обжалваното решение на РС Благоевград като правилно и обосновано.

Поддържа се с писменото становище от въззиваемото дружество, че през процесния период от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., „Ч.“ АД ползва собствените на „П.“ ООД/в ликвидация/- трафопост и ел.провод без основание, в резултат на което се е обогатило за сметка на „П.“ ООД/в ликвидация/, което е обедняло, поради което предявения иск по чл. 59 ал.1 от ЗЗД е основателен.

Поддържа се с писменото становище от процесуалният представител на „П.“ ООД/в ликвидация/, че при предоставен достъп за ползване на собствените трафопост и ел. съоразения за целите на преобразуването и преноса на ел. енергия за снабдяване на други потребители и при липса на сключен договор за предоставяне на достъп по чл. 117 ал. 8 от ЗЕ, както и при липса на друго законово основание, енергийното дружество дължи обезщетение, размера на което следва да се определи на базата на приетата от ДКЕВР Методика за определяне на цените за достъп на пресносно или разпределително предприятие от потребителя през собствените им уредби и /или съоразения до друго потребители за целите на преобразуването и преноса на ел. енергия. /Решение на ВКС № 6/02.02.2015г. по т.д. № 184/2014г. на II т.о. на ТК/. В настоящия казус размера следва да се определи на осн. чл. 3 от Методиката и по формулата, посочена в т. 12 от същата, тъй като методиката за определяне на обезщетение в този случай е само една.

Поради изложените съображения иска се с писмената защита на „П.“ ООД/в ликвидация/, чрез пълномощника адв. С., обжалваното решение на РС Благоевград да бъде потвърдено като правилно и справедливо, като се претендират направените разноски пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

Въз основа на събраните по делото доказателства, въззивният съд за да се произнесе по оплакванията във въззивната жалба, в рамките на правораздавателната си компетентност, съобрази от фактическа страна следното:

Производството по делото е образувано въз основа на депозирана пред ОС Благоевград искова молба от „П.“ ООД/в ликвидация/, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. Разлог, пл. „П.“ № 1, представлявано от ликвидатора Д. ИВ. С., със съдебен адрес: гр. Добринище, ул. „И.“ № 7, срещу „Ч.“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София 1784, р-н Младост, бул. „Ц.“, представлявано от П.Х., гражданин на Чешката Република и Т.П., гражданин на Чешката Република, в качеството им на членове на УС.

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл. 59 ал.1 от ЗЗД.

Иска се от съда да осъди ответното дружество- „Ч.“ АД, да заплати на ищеца „П.“ ООД/в ликвидация/, сума в размер на 30 000лв., от които 21 000лв. главница, представляваща обезщетение за неоснователно ползване на собствени на ищеца енергийни съоразения за присъединяване към електрическата мрежа- Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м.„Малка мера“, за периода от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., ведно със законната лихва върху горепосочената сума в размер на 9 000лв., с които суми ответникът „Ч.“ АД неоснователно се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца „П.“ ООД/в ликвидация/. Претендират се и сторените по делото разноски.

Исковата претенция ищецът „П.“ ООД/в ликвидация/, чрез ликвидатора си основава на твърдение, че е собственик въз основа на договор за отстъпено право на строеж за монтаж на ел. стълбове и ел. провод и Разрешение за ползване № 2 от 30.01.1995г. на Ел. провод 20 kV с дължина на трасето на линията 590м., находящ се в гр. Добринище, м.„Малка мера“, както и на сграда за трафопост 400 KW, за която се легитимира с Нотариален акт за собственост на недвижим имот, издаден на осн. чл. 587 ал.1 от ГПК № 103, том III, рег. № 2601, дело № 478/2010г. по описа на Нотариус К.М., с рег. № 061 в НК.

Сочи се с ИМ, че през 2010г. собствеността на сградата на трафопоста/без съоразенията в нея/, е временно прехвърлена на трети лица, а на 23.10.2018г. собствеността е възстановена отново на „П.“ ООД/в ликвидация/ чрез договор за покупко- продажба на недвижим имот № 190, том III, рег. № 5740, дело № 449/2018г. на Нотариус С.В..

Поддържа се от ищеца пред първоинстанционния съд, че от въвеждането на обекта в експлоатация/30.01.1995г./ до момента на завеждането на настоящия иск пред съда, между „П.“ ООД/в ликвидация/ и „Ч.“ АД няма сключен договор съгласно разпоредбата на чл. 117 ал. 8 от ЗЕ, за предоставяне на достъп до трафопоста и ел. съоразенията за ползване от електроразпределителното дружество, срещу заплащане на определена цена за това. Исковата претенция е основана на правните доводи, че за собствениците на електрически уредби и съоразения, съгласно разпоредбата на чл. 117 ал.7 от ЗЕ, съществува задължение да предоставят достъп на преносното, съответно разпределителното предприятие през

собствените си уредби и съоразения за целите за преобразуването и разпространението на произведената ел. енергия, срещу заплащането на определена цена. При отсъствието на сключен договор по чл. 117 ал. 8 от ЗЕ между енергийното дружество и собствениците за определен период, върху притежаваните уредби и ел. съоразения, същите могат да претендират заплащането на обезщетение по правилата на неоснователното обогатяване, тъй като в този случай ползването на предоставените ел. съоразения е без правно основание, поради липса на постигнато между страните споразумение за това.

Във връзка с размера на претендираното обезщетение, ищецът се основава на установената съдебна практика на съдилищата, според която размера на обезщетението следва да се определи на база изрично приета от ДКЕВР Методика за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребителите през собствените им уредби и ел. съоразения, до други потребители за целите на преобразуването и преноса на ел. енергия.

С писмен отговор по реда на чл. 131 от ГПК на исковата молба, дружеството ответник „Ч.“ АД, чрез своя представител възразява срещу основателността на предявения иск, като моли съда да го отхвърли като недоказан и неоснователен.

Възразява се от ответника че обезщетение на ищеца не се дължи, тъй като не е изпълнена процедурата по § 4 ал.1 т. 4а от ПЗР на ЗЕ, тъй като не е отправена покана или заявление от страна на собственика за сключване на договор по реда на чл. 117 ал. 8 от ЗЕ, за да е налице обоснован отказ от страна на „Ч.“ АД за сключване на договор, поради което недопустимо е ищецът да претендира обезщетение на основание на цитираната законова норма.

Оспорва се с отговора на исковата молба правото на собственост на ищеца върху процесните трафопост- сграда с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище, както и на енергийното оборудване на трафопоста- Ел. провод 20 kV с дължина 590м. Възразява се че в нарушение на императивната разпоредба на чл. 268 ал.1 от ТЗ, ликвидаторът не е могъл да изкупи обратно сградата на процесния трафопост с Нотариален акт за покупко- продажба на недвижим имот № 190, том III, рег. № 5740, дело № 449/2018г. на Нотариус Сашка Витанова, като е наведено възражение за нищожност на сключения договор, поради това че сделката не е могла да произведе правните си последици. Оспорва се твърдението на ищеца, че с предходен Нотариален акт за покупко продажба на недвижим имот № 127, том III, рег. № 2715, дело № 499/2010г. по описа на нотариус К.М., ликвидаторът на „П.“ ООД/в ликвидация/ е продал на трети по делото лица само сградата на трафопоста, без ел. съоразенията към него. Излагат се съображения, че съгласно § 1 т. 41 от ДР на ЗЕ, процесният трафопост съставлява площадков енергиен обект, а трафопоста е съвкупност от сграда и оборудване, поради което при продажбата следва изрично да е посочено че сградата се продава без ел. съоразенията към нея, тъй като в противен случай следва да се приеме че са продадени всички вещи посочени в исковата молба, съставляващи в съвкупността си процесния имот.

Отделно с отговора на исковата молба, оспорва се правото на собственост на „П.“ ООД/в ликвидация/ върху електропровода, коайто е дефиниран като понятие в § 1 т. 21 от ДР към ЗЕ, тъй като въпреки оспорването от ответната страна и задължението наложено от съда на страната ищец, по делото не са били представени доказателства че същият е заприходен в капитала на дружеството в ликвидация, поради което по делото не са представени убедителни доказателства, че за процесния по делото период електропровода е бил собственост на „П.“ ООД/в ликвидация/.

Възразява се с писмения отговор на исковата молба, че предявения иск е недопустим, тъй като от страна на ищеца „П.“ ООД/в ликвидация/ до ответника „Ч.“ АД, не е постъпвало предложение за сключване на договор по реда на чл. 117 ал. 8 от ЗЕ, поради което не са налице основанията на § 4 ал.1 т. 4а от ПЗР на ЗЕ и за ответното дружество не е възникнало задължението за заплащане на наем в размер по изрично приетата от ДЕКВР методика, тъй като такъв е дължим единствено само в случай, че сделката за изкупуване не е осъществена или няма обоснован отказ по ал. 4 в срок от три месеца от поканата на страна на собствениците за сключване на сделка по чл. 117 ал. 8 от ЗЕ. Поддържа се с писмения отговор пред първоинстационния съд, че поради липса на покана от страна на ищеца по делото, то липсва и отказ от страна на ответника, поради което предявяването на настоящия иск пред съда се явява неоснователен. Нещо повече- застъпва се становището че неизпълнявайки своето задължение да отправи покана за договор, ищецът се обогатява за сметка на ответното дружество, тъй като вместо да предложи сключването на договор, той неоснователно търси заплащане на обезщетение за ползването на ел. съоразенията без правно оснвание за това.

Предявеният иск с правно основание чл. 59 ал.1 от ЗЗД се оспорва освен по основание и по размер, като се възразява че приетата от ДКЕВР методика е неприложима към определяне размера на претендираното обезщетение по настоящото дело. Същата е относима към разпоредбата на чл. 117 ал. 7 от ЗЕ при сключване на договор за достъп и касае определяне на цени винаги за бъдещ период от време, а в случая се касае за определяне на обезщетение за минало време, поради което величините за определяне на цената на обезщетението са ясни- каква енергия е потребена от потребителите на процесния трафопост и какви разходи е направил собственика за поддръжката на процесния трафопост и ел. съоразенията към него. Поддържа се с отговора на ИМ че ако съдът прецени че Методиката одобрена от ДКЕВР е приложима към казуса, то следва определянето на обезщетението съгласно т. 3 от Методиката задължително да е съобразено с направените разходи от страна на ищеца за поддръжката на трафопоста и електропровода.

Оспорва се основателността на предявения иск по чл. 59 ал. 1 от ЗЗД, като се възразява с писмения отговор на ИМ от ответника Ч. АД, че не е налице обогатяване на ответника, респ. обедняване на ищеца, тъй като от Ч. АД не е получавана или спестена претендираната с исковата молба сума. Развити са съображения, че ищецът не може да е обеднял от неползването на процесните ел. съоразения, тъй същият не е лицензиран за осъществяване

на дейност по пренос и разпределение на ел. енергия, поради което не би могъл да ползва процесните ел. съоразения и да извлича плодове от тяхното ползване. Касае се за вещи със специфично предназначение, които са част от националната електроразпределителна мрежа, чиято експлоатация и ползване е подчинено на специален режим и специални законови изисквания. В този смисъл ищецът не би могъл да реализира дейност за пренос и разпределение на ел. енергия, защото няма лиценз за осъществяване на такава дейност, нито притежава качеството на енергийно предприятие по смисъла на § 1 т. 24 от ДР към ЗЕ.

Поради изложеното предявения иск с правно основание чл. 59 ал.1 от ЗЗД се оспорва от ответната страна както по основание, така и по размер.

След като се оспорва основателността на главния иск по чл. 59 ал.1 от ЗЗД, оспорва се с писмения отговор на ИМ като неоснователен и акцесорния иск за лихви с правно основание чл. 86 от ЗЗД. Възражава се, че дружеството ответник не е поставено в забава, тъй като до него не е била отправена покана за плащане на дължими суми като обезщетение от страна на дружеството ищец.

Навадено е с писмения отговор на исковата молба възражение от ответника „Ч.“ АД, чрез неговия пълномощник, че предявените искове по чл. 59 ал.1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, са погасени по давност.

В хода на производството пред първата съдебна инстанция, страните чрез пълномощниците си са поддържали доводите си, изведени с исковата молба и отговора към нея.

Събрани са писмени доказателства, допуснати са и изслушани и приети съдебно технически и оценителни експертизи.

Пред въззивната инстанция нови доказателства не са събирани.

Доказателственото искане да бъдат приети като писмени доказателства представените пред РС Благоевград- Договор сключен на 25.10.2010г. между „П.“ ООД, представлявано от Д.С. и „Е.“ ЕООД, представлявано от Н.К., както и фактура, издадена от „П.“ ООД, въззивният състав на ОС Благоевград остави без уважение. Въззивният съд е приел, че липсват доказателства че се касае за новооткрити писмени доказателства, тъй като не се доказва че са станали известни на дружеството на 12-13.01.2020г., като са представени от трето по делото лице- купувача по представения договор Н.К.. Нито пред първоинстанционния съд, нито пред настоящата съдебна инстанция са представени доказателства, че тези доказателства са станали известни на страната, след първото по делото съдебно заседание, като същите не са могли да ги узнаят, посочат и представят пред първата съдебна инстанция до приключване на първото по делото съдебно заседание. Правилно първоинстанционният съд е отказал тяхното приемане, след като е счел че възможността за представянето им по делото е преклудирала.

Отделно въззивният намери че от представените Договор сключен на 25.10.2010г. между

„П.“ ООД, представлявано от Д.С. и „Е.“ ЕООД, представлявано от Н.К., както и фактура, издадена от „П.“ ООД, не може да се направи обоснован извод, че същите са относими към спора по настоящото дело, както и че описаните в тях ел. съоразения, касаят именно процесния по делото Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м. „Малка мера“, към процесния по делото период от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., както и че са били част от ТП с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище.

С обжалваното Решение № 91355/16.02.2021г., постановено по гр.д. № 603/2019г. по описа на РС Благоевград, първоинстанционният съд е уважил предявения иск, като е осъдил „Ч.“ ЕАД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1784, бул. „Ц. да заплати на „П.“ ООД (в ликвидация), с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. Разлог, пл. „П.“ 1, представлявано от ликвидатора Д. ИВ. С. със съдебен адрес за призоваване: гр. Добринище, ул. „И.“ 7, сумата в размер на 6301,36лв.(шест хиляди триста и един лев и тридесет и шест стотинки), представляваща обезщетение дължимо на осн. чл. 59 ЗЗД за ползване на ел.провод 20 kw и трафопост 400 киловолта за преобразуване и пренос на ел.енергия до други клиенти, с която сума „Ч.“ ЕАД се е обогатило неоснователно за сметка на обеднялото дружество „П.“ ООД, ВЕДНО със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 04.02.2019г., до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил предявения иск справно основание чл. 59 ал.1 от ЗЗД за главница- за разликата над 6301,36лв., до размера претендиран с исковата молба от 21 000лв., като неоснователен. С обжалваното решение на РС Благоевград, отхвърлен е изцяло иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД за дължима лихва за забава в размер на 9000лв., за периода 01.02.2014г.-01.10.2014г., като погасен по давност.

Присъдени са в полза на ищеца и направените пред първата съдебна инстанция разноски по делото.

Видно е от мотивите на първоинстанционния съд че въз основа на събраните доказателства по делото, решаващият състав на РС Благоевград е приел че ищеца „П.“ ООД/в ликвидация/ е собственик на процесните трафопост и ел. съоразения, за процесния по делото период от 01.02.2014г. до 01.10.2014г. Прието е че между страните няма сключен договор по реда на чл. 117 ал. 8 от ЗЕ, като на собственика на ел. съоразенията, които се ползват от ответника „Ч.“, се следва заплащане на обезщетение за предоставения от ищеца на ответника достъп до ползването на същите, при заплащане на цена определена по одобрената от КЕВР методика, като съдът е приел че отношенията между страните в този случай следва да уредят на плоскостта на неоснователното обогатяване. Първоинстанционният съд е намерил за неоснователни всички възражения, наведени от ответника с отговора на ИМ, като е приел че Методика за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и /или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, и др. е изцяло относима към метода на определяне на дължимото обезщетение и е уважил предявения иск по чл. 59 ал.1 от ЗЗД, до размера за който същият е доказат съгласно

заклучението на вещото лице по делото- за сумата 6 301.36лв., като е отхвърлил главния иск над нарзмера уважен от съда до размера претендиран с исковата молба като неоснователен. Предявеният акцесорен иск по чл. 86 от ЗЗД, първоинстанционният съд е отхвърлил изцяло, тъй като е приел че дружеството ответник не е изпаднало в забава/липсва отправена покана до „Ч.“ АД за плащане на наемна цена за ползването на ел. съоразенията/, както и поради това че иска е погасен по давност.

Срещу първоинстанционното решение е депозирана въззивна жалба от Ч. АД, като същото се обжалва изцяло и като правен резултат се иска неговата отмяна от въззивния съд като неправилно и необосновано.

Въззивният съд, въз основа на събраните пред първоинстанционния съд доказателства, при самостоятелен анализ и оценка на доказателствената съвкупност и по вътрешно убеждение, счита за установено от фактическа страна следното:

От представените справки от ТР за актуалното състояние на страните по делото, при разглеждането на делото от първоинстанционния съд се установява, че на осн. чл. 3 ал.1 от ТЗ, с Решение № 233 от 30.11.2000г. е вписано прекратяване и ликвидация на дружеството ищец „П.“ ООД/в ликвидация/, като за ликвидатор е определен Д. ИВ. С.. Определен е срок за ликвидация от 6 месеца.

Ответното дружество- „Ч.“, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, Столична община, район Младост, бул. „Цариградско шосе“ №159, представлявано от Т.П. и П.Х. - членове на Управителния съвет, е лицензирано за дейността „разпределение на ел. енергия“ за обособена територия от РБ, определена в Приложение № 1 към Лицензия за разпределение на ел. енергия № Л-135-07/13.08.2004г., в която безспорно попада и гр. Добринище. Установява се от приетите писмени доказателства при разглеждането на делото пред РС Благоевград, че „Ч.“ АД е правоприменик на „ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ-СОФИЯ ОБЛАСТ“ АД. /Решение № 21 от 29.01.2008г. на ф.о. на СГС по ф.д.№ 6358/2000г. по описа на съда/.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че въз основа на Разрешение за строеж № 1 от 06.01.1995г. е разрешено на „П.“ ООД, да построи електропровод от 20 Кв и Трафопост 400 Кв в гр. Добринище, местността „Малката мера“. С протокол за определяне на строителна линия и ниво от същата дата е дадено начало на разрешения строеж въз основа на одобрен архитектурен проект. За приемане на строителния обект е назначена Държавна приемателна комисия със Заповед № 2/16.01.1995г. на РИТСК- Благоевград, като с Протокол за приемане на обекта от 23.01.1995г., на осн. чл. 17 и чл. 18 от Наредбата за държавно приемане и разрешение за ползване на строежите в РБ, е приет изпълнения строеж- „Ел. провод 20 Кв и Трафопост 400 Кв за Дърводелски цех- с. Добринище, Софийска област“. С Разрешение за ползване № 2/30.01.1995г. е дадено разрешение за ползване на строеж – ел. провод 20 KV и Трафопост 400 KVA за дърводелски цех с.

Добринище, местност „Малката мера“, собственост на фирма П. гр. Разлог.

С Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, издаден на основание чл. 587 ал. 1 ГПК № 103, том III, рег. № 2601, дело № 478/2010г. на 22.10.2010г. от Нотариус К.М., ищецът- „П.“ ООД е признат за собственик по приращение на сграда с идентификатор № 21498.126.40.1, находяща се в гр. Добринище с площ от 9 кв.м., брой етажи – 1, с предназначение Сграда за енергопроизводство, построена в Поземлен имот с идентификационен номер № 21498.124.40. В цитирания нотариален акт не са описани процесните ел. провод и ел. съоръженията монтирани в процесния трафопост.

Установява се от писмените доказателства събрани пред първоинстанционния съд, че с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 127, том III, рег. № 2715, дело № 499 от 2010г., с договор за продажба от 01.11.2010г., дружеството ищец- „П.“ ООД/в ликвидация/, е продало на Х.Т.В., сграда с идентификатор № 21498.126.40.1- за енергопроизводство, без в нотариалния акт да са описани процесните ел. провод и трафопост. Впоследствие с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 190, том III, рег. № 5740, дело № 449 от 23.10.2018г., чрез договор за продажба от 23.10.2018г., продавачите Х.Т.В. и К.И.В. продават обратно на „П.“ ООД, сграда с идентификатор № 21498.126.40.1, в която не е спорно между страните по делото че е монтиран процесния трафопост, ведно с ел. съоръженията в него.

Пред първоинстанционния съд по искане на ищцовата страна е била допусната и назначена съдебно техническа и оценителна експертиза, която е извършена от експерта инж. В.Н.Н.. В писменото си заключение експерта сочи, че при огледа на ТП с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище е установил, че трансформаторът, монтиран в него е под напрежение, работи и захранва свързани с него потребители. Соочи се от експерта, че Трафопост 400 Kv и Електропровод 20 Kv с диспечерски наименования- ТР Дърводелски цех и ВЕП 20 Kv „Витоша“, се използват от „Ч.“ АД за захранване на два абоната с № 14144039 и № 14144037. При липса на оспорване от дружеството ответник, че през процесния по делото период- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., процесните трафопост и електропровод са били ползвани от „Ч.“ АД, за нуждите на електроразпределение и захранване с ел. енергия на присъединените абонати, вещото лице дава заключение че процесния трафопост и електропровод са функционирали и са били под напрежение и към времето на претендиране на обезщетение по настоящото дело.

На вещото лице *не е била предоставена* информация от дружеството ищец, дали процесните- Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м.„Малка мера“, монтиран в Поземлен имот с идентификационен номер № 21498.124.40, *са включени като ДМА в активите на „П.“ ООД/в ликвидация/*. Същият в писменото си заключение е изготвил два варианта, като при първия е използвал Методика за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и /или съоръжения до други потребители за целите на

преобразуването и преноса на електрическа енергия, и др., като е прието цената за предоставения достъп да бъде определена на база т.3.1 от същата, при използване на формула съдържаща и коефициент на обслужване- определен от ДКЕВР за съответната година. При втория вариант вещото лице е съобrazilило разходите които са направени от собственика за поддръжката на трафопоста и ел. съоразенията, за времето през което е бил предоставен достъп на „Ч.“ АД. Тъй като към този момент такива доказателства по делото пред първоинстанционния съд не са били представени, експерта е приел че тези разходи са „0“.

В съдебно заседание експерта Н. сочи, че при липса на данни дали процесните електропровод и трафопост са заприходени като ДМА в активите на дружеството ищец, както и при липса на данна за извършените разходи за поддръжката на електропровода и трафопоста през процесния по делото период, за да се приложи прецизно Методиката, следва да бъде назначен независим оценител, който да извърши оценка на процесните Ел. провод 20 kV и трафопост, наоходящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, каквато оценка същият не е компетентен да даде. Експерта сочи, че при оценката не би следвало да се начислява и амортизация на активите, тъй като на практика и електропровода и трафопоста са действащи и се използват според предназначението им, като при амортизация на част от ел. съоразенията, монтирани на трафопоста, същите се заменят с нови.

В писменото заключение експерта инж. Н. сочи че процесният трафопост е оборудван с маслен трансформатор 400 Kv/ 20 KvA/0.4 Kv, със съответното оборудване- кабелни линии СрН- 20 Kv/средно напрежение/ и разпределително табло- Ниско напрежение – 0.4 Kv.

Първоинстанционният съд по искане на ищцовата страна е допуснал и назначил съдебно-техническа и оценителна експертиза. В писменото си заключение експерта инж. А.К. при използване на метода на разходите е посочил пазарната стойност на оценяваните активи, като е съобrazilил и коефициента на обезценяване, въпреки че оценяваните уредби и ел. съоразения се ползват според предназначението си- те са инсталирани и работят. Соци се от експерта инж. А.К., в писменото му заключение по делото, че пазарната стойност на електропровод 20 Kv е 33 808лв., пазарна стойност на трафопост 400 kVA е 11 271лв.; пазарна стойност на сграда– 9945 лв. Посочил е, че общата пазарна стойност на ДМА е 55024 лв.

Въз основа на това заключение е назначена повторна комплексна съдебно-техническа и икономическа експертиза, възложена от съда и изготвена от вещото лице В. Н., който в заключението си посочва, че е изискал и допълнително документи от страните, като такива са изпратени единствено от ответното дружество „Ч.“ АД. От предоставените документи е видно, че двете процесни съоразения – ел. провод и трафопост, се използват от ответното дружество за захранване на два абоната, сред които не е ищецът по делото.

По отношение на размера на обезщетението вещото лице посочва два варианта. Първият вариант вещото лице е изготвило съгласно т. 10 от Методика за определяне на цените за

предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, и др., като е прието, че цената на предоставен достъп ще бъде изчислена на база т. 3.1 от същата, а по втория вариант експерта е съобразил представените от ищеца данни за извършени разходи по обслужването и поддръжката на трафопоста и електропровода с определена цена за достъп за съответната година и съответно за процесния период.

По първия вариант и след необходимите изчисления вещото лице сочи, че дължимото обезщетение за процесния период 10.01.2014г.– 10.12.2014г. е в размер на 8664,33лв. По втория вариант за същия период се сочи размер на обезщетението - 842,60лв. Вещото лице посочва, че от страна на ищеца не са представени документи, от които да е видно какви разходи са извършвани по обслужване на трафопоста и електропровода.

Въз основа на фактическите си изводи, които съвпадат с тези направени от първоинстанционния съд, въззивната инстанция излага следните правни съображения:

Първоинстанционният съд въз основа на фактическите доводи и правни съображения, изведени от ищеца в обстоятелствената част на искова молба и заявления петитум, правилно е определил заявеното за защита материално право, като е приел за разглеждане осъдителен иск за неоснователно обогатяване с правно основание чл. 59 ал.1 от ЗЗД, въз основа на искане за заплащане на обезщетение за ползване на енергийни уредби и съоръжения от техния собственик, въз основа на предоставен достъп на Ч. АД за ползване на тези ел. съоръжения за целите на преноса на ел. енергия до други присъединени потребители, за периода от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., заявен още с първоначалната искова молба по делото и поддържан от пълномощника на дружеството ищец в хода на производството пред първата съдебна инстанция.

По отношение на предявения пред съда иск, първоинстанционният съд е постановил едно допустимо и валидно съдебно решение. Обжалваното Решение № 91355/16.02.2021г., постановено по гр.д. № 603/2019г. по описа на РС Благоевград, е изготвено в изискуемата от закона писмена форма, при спазване на всички реквизити, предвидени в разпоредбата на чл. 236 от ГПК, като е обявено и подписано от съдията дал ход на устните състезания, като съдебният акт е постановен по допустим иск и в рамките на правораздавателната компететност на съда, разглеждал делото като първа инстанция.

Обвързан от оплакването във въззивната жалба и в изпълнение на задължението си по чл. 269 от ГПК за проверка на допустимостта на обжалваното решение по чл. 269 от ГПК, въззивният съд в настоящия си състав счита, че предявеният иск с правно основание чл. 59 ал.1 от ЗЗД е процесуално допустим. Не са налице нередовности свързани с активната и пасивната легитимация по предявения иск, която да препятстват развитието на настоящото

производство. Не се оспорва по делото че „Ч.“ АД е правопреемник на правата и задълженията на „Електроразпределение- София Област“ ЕАД, като безспорно е с оглед на материалноправната легитимация, дружеството ответник е процесуално легитимирано да отговаря по така предявения иск.

С Решение № 179 от 18.05.2011г. на ВКС по т. д. № 13/2010г., II т. о., ТК, докладчик съдията Е. В., постановено по реда на чл. 290 от ГПК е прието, че при ползуване на енергийни обекти и съоръжения в тях, собственост на друго лице, за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия до други потребители, различни от собственика, когато не е сключен договор за предоставяне на достъп по чл. 117 ал. 8 ЗЕ и без наличието на друго основание, енергийното дружество следва да заплати обезщетение за ползването на енергийните уредби и съоръжения на техния собственик на основание чл. 59 ал. 1 ЗЗД, което обезщетение следва да се определи на база приетата от ДКЕР Методиката за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, на преноса на топлинна енергия и на преноса на природен газ.

Следователно уважаването на предявения по настоящото дело иск по чл. 59 ал.1 от ЗЗД, предполага извършване от страна на ищеца на главно и пълно доказване на следните кумулативно предвидени от закона и от съдебната практика предпоставки от обективна страна: ищецът да докаже че е собственик на вещите, съставляващи енергийни обекти или съоръжения за посочения в исковата молба период; вещите да се ползват от ответника- Ч. АД за целите на преноса на ел. енергия до други потребители; липса на правно основание за ползването на вещите- да няма сключен между собственика и Ч. АД договор за предоставяне на достъп по чл. 117 ал. 8 от ЗЕ; процесните вещи да са присъединени към електроразпределителната мрежа на страната и да се ползват за доставяне на ел. енергия на други присъединени лица; настъпило в резултат от ползването обедняване на ищеца и обогатяване на ответника. При преценката на тези предпоставки следва да бъдат съобразени от съда всички специални нормативни изисквания или ограничения, когато обектът на ползването е вещ, по отношение собствеността и/или ползването, на която такива съществуват.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд следи служебно за валидността на обжалваното решение, а за допустимостта на предявения иск в обжалваната му част. По останалите въпроси съдът е ограничен от оплакванията наведени с въззивната жалба.

Обвързан от оплакванията наведени с въззивната жалба от Ч. АД, въззивният съд в настоящия си състав намира, че преди всичко следва да бъде разрешен въпроса за същността и правната природа на вещите предмет на исковата претенция по настоящото дело, доколкото наведени са доводи с жалбата, че същите са специални ел. съоръжения, при специален режим на ползване и специална законова регламентация.

Безспорно процесният трафопост, монтираните в него трансформатор, кабели ниско напрежение и кабели средно напрежение, съставляват сграда и движими вещи със специално предназначение. Същите са компоненти на „енергиен обект“ по смисъла на т. 23 от ДР на ЗЕ, като с оглед на функционалното си предназначение могат да бъдат използвани единствено за целите за пренос и разпределение на ел. енергия и доставката до потребителите на същата. Съгласно чл. 40 ал.1 т. 2 и чл. 88 ал.1 от ЗЕ, във вр. с Глава пета от ЗЕ, такива вещи са извън търговския оборот, като могат да бъдат ползвани по предназначение само от лице енергийно предприятие, което притежава издадена от КЕВР лицензия за доставка и разпределение на ел. енергия. За сделки със същите се изисква разрешение на КЕВР, дадено по реда на чл. 53 ал.1 от ЗЕ.

По отношение на придобиването на правото на собственост върху енергийните обекти и съоразения, представляващи елементи от преносната и разпределителна мрежа, съществуват изрично предвидени от закона изключения. Така в § 4 от ДР на ЗЕ е предвидено, че енергийните обекти и съоразения, съставляващи части от националната електроразпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на ЗЕ, обн. в ДВ бр. 107 от 09.12.2003г., не са собственост на лицензираните енергийни предприятия/каквото безспорно е Ч. АД заюгозападна България/, а са собственост на трети лица, се изкупуват от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите в 8 годишен срок от влизането в сила на ЗЕ, който с изм. на ЗЕ с ДВ бр. 54 от 2012г., в сила от 17.07.2012г. е увеличен на 12 години, считано от влизането на ЗЕ в сила.

Съгласно § 1 т. 23 от ДР на ЗЕ "енергиен обект" е обект или съвкупност от обекти, с предназначение в него или посредством него да се извършва производство на електрическа и/или топлинна енергия с определена мощност, добив или съхранение на нефт или природен газ, пренос, както и преобразуване на параметрите или вида на електрическа и топлинна енергия и природен газ, нефт или нефтопродукти през мрежи, както и техните спомагателни мрежи и съоразения, разпределение на електрическа, топлинна енергия или природен газ през мрежи, както и техните спомагателни мрежи и съоразения, без инсталациите на клиентите, а съгласно § 1 т. 32 от ДР на ЗЕ "материални ресурси" е наличието на основни и спомагателни съоразения, които да осигурят нормалното функциониране на енергийния обект. В § 1, т. 41 от ДР на ЗЕ е дадена и дефиниция на "площадкови енергийни обекти", които са сгради и трайно прикрепените към тях или към поземлен имот енергийни съоразения, без линейните им части, предназначени за осъществяване на дейностите по производство, пренос и разпределение на електрическа и топлинна енергия и природен газ, както и по добив на енергийни ресурси. Разпоредбата на чл. 117, ал. 8 ЗЕ визира ползването на електрически уредби, които съгласно § 1, т. 19 от ДР на ЗЕ са съвкупност от машини, съоразения и апарати, предназначени за пренасяне, преобразуване и разпределение на електрическа енергия.

В случая процесният трафопост е сграда с монтиран в нея трансформатор за преобразуване

на напрежението и оборудване за външно електрическо захранване- кабели НН, кабели СрН и ГЕТ, които представляват енергиен обект от категорията на площадковите по § 1 т. 41 ДР на ЗЕ. Предназначението е за енергопроизводство, като пряко дейностите по пренос, преобразуване и разпределение на ел. енергия се осъществяват от електрическите съоръжения и оборудването /електрически уредби/, а сградата има обслужващ характер /материален ресурс/. В този смисъл процесният трафопост като вещ е съвкупност от сградата и трайно монтираните в нея съоръжения, които не могат да функционират самостоятелно и когато са собственост на едно лице могат да бъдат обект на прехвърлителни сделки *само заедно, но не и поотделно-само сградата или само електрическите съоръжения*. Останалите процесни съоръжения- кабели и ел. съоръжения, също са трайно прикрепени към изградения ТП, като същите са разположени в границите на недвижимия имот- Поземлен имот с идентификационен номер № 21498.124.40, в землището на гр. Добринище, също са свързани с дейността за която е предназначен и самия трафопост- за дейност по пренос, преобразуване и разпределение на ел. енергия, т.е. същите са част от „електрическата уредба“, по смисъла на § 1, т. 19 от ДР към ЗЕ и не могат да съществуват самостоятелно. След като са в границите на поземления имот, тези ел. съоръжения се поддържат от собственика на имота, макар да се използват от дружеството ответник.

С Решение № 291 от 27.02.2015г. на ВКС по гр. д. № 4016/2014г., I г. о., ГК, докладчик съдията Д. В., постановено по реда на чл. 290 от ГПК, е даден отговор на поставения правен въпрос, по който е допуснато касационното обжалване, като е прието- *че когато едно лице предоставя собственото си помещение или сграда на енергийното предприятие за монтиране в него на съоръжения за пренос или разпределение на електрическа енергия, помещението има характер на материален ресурс по смисъла на § 1, т. 32 от ДР на ЗЕ, а като цяло обектът функционира като трафопост /съвкупност от сграда и съоръжения/, при което за предоставения му достъп енергийното предприятие дължи обезщетение съгласно чл. 117, ал. 7 ЗЕ, определено по специална методика, приета от ДКЕВР. При предявен ревандикационен иск от третото лице не му се дължи предаване на владението на имота, тъй като енергийното предприятие го държи на правно основание- предоставения му достъп и монтираните съоръжения на трафопоста в изпълнение на правомощието по чл. 117, ал. 8 ЗЕ. Въз основа на така цитираното решение на ВКС на РБ, настоящият състав на ОС Благоевград намира, че процесните трафопост, ведно с монтираните в него ел. съоръжения, следва да се разглеждат като неделима съвкупна част от един „енергиен обект“, по смисъла на § 1 т. 23 от ДР на ЗЕ, поради което е недопустимо тяхното разглеждане като отделни ел. съоръжения и при извършени разпоредителни сделки с трафопоста, безспорно сделките следва да се считат за извършени и по отношение на трайно прикрепените към него с оглед на предназначението на вещта- трансформатор, кабелни линии и др. ел. съоръжения.*

В законодателството е залегнал принципът, че енергийните обекти трябва да принадлежат на лицата, които са получили лиценз за осъществяване на дейности в областта на енергетиката /Решение № 300/2010г. по гр. д. № 169/2009г. на ВКС, I г. о. и др./. За

изградените преди влизане на сила на Закона за енергетиката /2003г./, които са собственост на трети лица, е предвиден специален ред и срок за тяхното изкупуване от енергийните дружества /§ 4 от ПЗР на ЗЕ/, а за тези изградени след това- ред за възмездното им прехвърляне по чл. 20 ал. 7 НПППЕЕПРЕМ (отм.); като последица от изпълнение на сключен договор за присъединяване по чл. 20 ал. 5 от същата наредба в хипотезата на възлагане и изпълнение на енергиен обект от лице, различно от енергийното дружество.

Режимът по § 4 от ПЗР на ЗЕ е приложим към настоящия казус поради това, че построяването и оборудването на Ел. провод 20 кV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, е извършено преди 2003г. В разпоредбата на § 4 ал. 4а от ПЗР на ЗЕ, изрично е предвидено че в случай че сделката за изкупуване не е осъществена или няма обоснован отказ по ал. 4, енергийното предприятие в срок от три месеца след поканата на собствениците по ал. 1 е длъжно да плаща на собственика наем по методика, определена от комисията, в зависимост от типа и мощността на ел. съоръжението.

Приема се в съдебната практика - Решение № 179/18.05.2011г. по т.д. № 13/2010г., на ВКС, II т.о. на ТК; Решение № 6/02.02.2015г. по т.д. № 184/2014г., на ВКС, II т.о. на ТК; Решение № 291/27.02.2015г. по гр.д. № 4016/2014г., на ВКС, I гр.о. на ГК и др., че при ползване на енергийни обекти и съоръжения в тях, собственост на друго лице, за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия до други потребители, различни от собственика, когато не е сключен договор за предоставяне на достъп по чл. 117 ал. 8 от ЗЕ/предишна ал. 7/ и без наличието на друго основание, енергийното дружество следва да заплати обезщетение за ползването на енергийните уредби и съоръжения на техния собственик на основание чл. 59 ал. 1 от ЗЗД, което обезщетение следва да се определи на база приетата от КЕВР Методиката за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, на преноса на топлинна енергия и на преноса на природен газ. Така че когато едно лице предоставя собственото си помещение или сграда на енергийното предприятие за монтиране в него на съоръжения за пренос или разпределение на ел. енергия, помещението *има характер на материален ресурс по см. на § 1, т. 32 от ДР на ЗЕ*, а като цяло обектът функционира като трафопост, то за предоставения достъп енергийното предприятие дължи обезщетение съгласно чл. 117 ал. 8 от ЗЕ, определено по цитираната методика на КЕВР.

Установява се по безспорен и несъмнен начин от събраните по делото доказателства, че към процесния по делото период- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., процесните трафопост, ел. оборудване, електропровод и кабели, находящи се в гр. Добринище, м. „Малка мера“, са ползвани от ответника „Ч.“, като това ползване е започнало още от въвеждането в експлоатация на съоръженията за присъединяване, когато са били поставени под напрежение. Установи се от заключенията на експертите по приетите по делото съдебно технически експертизи, че съоръженията в процесния трафопост са под напрежения и

същите се използват от Ч. АД за целите на преноса на ел. енергия до други потребители. Твърди се в заключенията на експертите по изготвените експертизи, че към процесния трафопост има присъединени абонати и ползватели на ел. енергия, като същите и към момента на огледа на вещите лица отчитат ползвана ел. енергия. Не се оспорва от ответника по делото, че и към процесния по делото период на исковата претенция- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., процесните Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м. „Малка мера“, се ползват от ответника „Ч.“ именно за пренос и разпределение на ел. енергия, като същите са част от електроразпределителната мрежа на гр. Банско, като към трафопоста има присъединени лица, ползватели на ел. енергия и клиенти на „Ч.“.

По правило, съгласно разпоредбата на чл. 117 ал. 7 от ЗЕ, в редакцията на цитирания текст действаща към процесния период, собствениците на електрически уредби и съоръжения са длъжни да предоставят достъп на разпределителното предприятие през собствените си уредби и съоръжения за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия до други потребители, но възмездно, като цената се определя по методика на КЕВР (Методика за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преноса на електрическа енергия, на преноса на топлинна енергия и на преноса на природен газ). От събраните доказателства по настоящото дело, според състава на въззивния съд установява се, че ползването на процесните трафопост, ел.оборудване, кабели електропровод, за периода от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., от дружеството въззивник „Ч.“, е без правно основание. Установено е по делото при условията на пълно и главно доказване, че към процесния период липсва сключен договор по чл. 117 ал. 7 от ЗЕ, както с ищеца по делото, така и с трето за делото лице, което да има претенции да е собственик на електропровода, трафопоста или монтираните в него ел. съоръжения.

Освен от фактическите твърдения и заявеното основание за предявения иск, изведени с обстоятелствената част и петитума на исковата молба от ищеца, съставът на въззивния съд съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК е обвързан и от заявените с въззивната жалба оплаквания, като следва да се произнесе по всички наведени възражения на жалбоподателя. Основното оплакване наведено с въззивната жалба по настоящото дело от пълномощната на въззивника „Ч.“ АД, е възражението че ищецът „П.“ ООД/в ликвидация/ не е бил собственик на процесните Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м. „Малка мера“, към периода на исквата претенция за обезщетение по делото- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г.

Предявените искове са с правно основание чл. 59 и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за ползването на недвижим имот. За да се уважат така предявените искове по делото следва да се установи, че ищите са собственици на имота, че той се ползва от ответника, както и че е настъпило обогатяване на ответника за сметка на обедняването на ищите от това ползване. При преценката на тези обстоятелства следва да се съобразят нормативните изисквания и ограничения за придобиването и ползването на имота. В

хипотеза, в която имотът е енергиен обект или част от електроразпределителна мрежа, то приложими са съответните разпоредби на Закона за електростопанството (1975 г., отм.) Закона за енергетиката и енергийната ефективност (ЗЕЕЕ, 1999 г., отм.), Закон за енергетиката (ЗЕ) при съобразяване на правилата за действие на нормите във времето.

Общият принцип в законодателството за собствеността на енергийните обекти, който принцип е проведен и в чл. 58 от ЗЕЕЕ (отм.); и в чл. 40 от ЗЕ е, че те следва да принадлежат на лицата, които са получили лиценз за осъществяване на дейности в областта на енергетиката. Ако такива обекти принадлежат на трети лица, то те следва да се изкупят от тези дружества - § 4, ал. 1 от ПЗР на ЗЕ и § 67, ал. 6 от ЗЕЕЕ (отм), съгласно които енергийните обекти, които към датата на влизането в сила на закона са собственост на трети лица, включително частна държавна или общинска собственост са изградени със средства от държавния или общинския бюджет, се прехвърлят възмездно на лицензираните преносни или разпределителни предприятия. В същия смисъл е и разпоредбата на § 4, ал. 11 от ЗЕ и § 67, ал. 9 от ЗЕЕЕ (отм), съгласно който при приватизация на имущество на фирми, в които има енергийни обекти, то те не се включват в предмета на приватизационната сделка, а се прехвърлят на съответното енергийно предприятие. Изключение се допуска само ако обектът захранва само един потребител или собственикът им отговаря на изисквания за издаване на лицензия за разпределение на енергията - § 67, ал. 2 и 9 от ПЗР на ЗЕЕЕ или ако са налице условия на чл. 2 от Закона за електростопанството- кооперативни и други обществени организации с разрешение на Асоциация "Енергетика" да придобиват и притежават отделни електроенергийни обекти за задоволяване на собствените си нужди от електрическа енергия. Продажба на енергиен обект в нарушение на забраните за придобиването му от определени правни субекти не може да обоснове извод, че този обект е придобит на основание на такава сделка. (В този смисъл Решение № 440/23.12.2011 г. по гр. д. № 1605/2010 г. на ВКС, IV-то Г. О.; Решение № 300/28.06.2010 г. по гр. д. № 169/2009 г. на ВКС, Г. О. I-во, постановени по реда на чл. 290 от ГПК).

Сградата, в която са разположени електрически съоръжения сама по себе си не е енергиен обект по смисъла на § 1, т. 23 от ДР на ЗЕ. Тя е "материални ресурси" по смисъла на § 1, т. 32 от ДР на ЗЕ – основно или спомагателно съоръжение, което осигурява нормалното функциониране на енергийния обект. Няма законова забрана такава сграда без електрическите съоръжения в нея да бъде придобита от лице, различно от енергийното предприятие. Енергийното предприятие притежава правото да изкупи постройката съгласно § 4 от ПЗР на ЗЕ. В подкрепа на извода на съда е, че законодателят допуска с разпоредбите на чл. 60 от ЗЕЕЕ и на чл. 64 от ЗЕ съществуване на вещни права на трети лица върху имоти, прилежащи към енергийни обекти, като за сервитута съгласно чл. 64 от ЗЕ се дължи обезщетение, определено по взаимно съгласие или по реда на чл. 210-211 от ЗУТ. Правоотношенията между собственика и ползващия сервитута при неопределяне на такова обезщетение се уреждат на плоскостта на неоснователното обогатяване. (В този смисъл Решение № 291/27.02.2015 г. по гр. д. № 4016 /2015 г. на ВКС, I-во Г. О.; Решение № 6/02.02.2015 г. по т. д. № 184/2014 г. на ВКС, II-ро Т. О.; Решение № 179/18.05.2011 г. по т.

д. № 13/2010 г. на ВКС, II-ро Т. О.; Решение № 119/22.03.2011 г. по гр. д. № 625/2010 г. на ВКС, IV-то Г. О. постановени по реда на чл. 290 от ГПК).

Право на обезщетение по реда на § 4 ал. 4а от ПЗР на ЗЕ има само собственикът на енегийния обект или на ел. съоразения, придобил правото на собственост преди 2003г., който е предоставил ползването за претенадирания по делото период, на дружество-лицензирано енергийно предприятие, което има и правото на изкупуване на същите по реда на § 4 ал. 3 от ПЗР на ЗЕ. Настоящият съдебен състав на ОС Благоевград намира, че въз основа на представените по делото писмени доказателства и заключението на експертите по приетите съдебно технически и оценителни експертизи, ищецът не установява при условията на пълно и главно доказване, правото си на собственост върху процесните по делото Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, към относимия по делото период на исковата претенция за обезщетение- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г. Правото на собственост на „П.“ ООД/в ликвидация/ е оспорено от ответника „Ч.“ АД още с отговора на исковата молба пред първоинстанционния съд, като това оспорване се поддържа и пред въззивния съд чрез наведените с жалбата оплаквания за неправилност на обжалваното съдебно решение на районния съд. По делото не са представени убедителни доказателства, които по безспорен начин да потвърдят правото на собственост на въззиваемото дружество върху посочените в исковата молба- Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“.

За процесния по делото електропровод 20 Kv, с дължина на трасето 590м. по делото са приети като писмени доказателства Разрешение за строеж № 1/06.01.1995г., въз основа на Договор за отстъпено право на строеж, сключен с Община Банско от 06.01.1995г./който е посочен в исковата молба, но не е представен като доказателство по делото./, както и Разрешение за ползване на електропровода в полза на дружеството ищец- „П.“ ООД. По делото не е представен от ищцовата страна Договора за отстъпено право на строеж, от който да е видно, че същият е сключен именно с „П.“ ООД, по силата на който да се приеме че след построяването на ел.съоразението, именно ищецът е придобил правото на собственост върху него. Други писмени доказателства за придобиването на правото на собственост по делото няма представени.

От построяването на процесния ел. провод и даването на разрешение за неговото ползване, до процесния по делото период на исковата претенция по настоящото дело- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г. е изминал дълъг период от време, като междувременно „П.“ ООД е обявен в ликвидация. С оглед на оспорването на собствеността на дружеството ищец от ответника „Ч.“ АД, първоинстанционният съд е задължил „П.“ ООД/в ликвидация/ да представи по делото доказателства, че процесния Ел. провод 20 kV, находящ се в гр. Добринище, м. „Малка мера“, е заприходен в капитала на дружеството като ДМА, с което да се установи принадлежността на правото на собственост върху ел. съоразението към периода на исковата претенция. Въпреки наложеното от съда задължение и възложената върху „П.“ ООД/в ликвидация/ процесуална тежест с доклада на първоинстанционния съд- да установи

и докаже при пълно и главно доказване правото си на собственост върху процесния Ел. провод 20 кV, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, ищецът не е изпълнил това свое задължение и правото му на собственост върху процесния ел. провод е останало недоказано. Пред състава на съда в РС Благоевград не са представени доказателства че посочените в исковата молба активи, за заприходени като ДМА по търговските книги на дружеството ищец. Изводите на съда се затвърждават и от заключението на експерта инж. В. Н., който както в първоначалното, така и в допълнителното си заключение сочи, че е поискал от дружеството да му бъдат представени документи за завеждането на процесния електрпровод в капитала на дружеството като ДМА, но никакви доказателства в тази насока не са му били представени от ищеца по делото. Ето защо въззивният съд намира, че въз основа на доказателствата представени от ищеца и приети по делото, не се установява и доказва по безспорен и несъмнен начин правото на собственост на „П.“ ООД/в ликвидация/, върху процесния Ел. провод 20 кV, с дължина 590м., находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, към меродавния по делото период- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г.

По делото се представени категорични писмени доказателства, че към процесния по делото период, „П.“ ООД/в ликвидация/ *не е бил собственик* на трафопост 400 КvA, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, съставляващ ТП с идентификатор 21498.126.40.1 по КК на гр. Добринище. Дружеството ищец- „П.“ ООД се е легитимирало по делото с Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, издаден на основание чл. 587 ал. 1 ГПК № 103, том III, рег. № 2601, дело № 478/2010г. на 22.10.2010г. от Нотариус К.М., като собственик по приращение на сграда с идентификатор № 21498.126.40.1, находяща се в гр. Добринище с площ от 9 кв.м., брой етажи-1, с предназначение Сграда за енергопроизводство, построена в Поземлен имот с идентификационен номер № 21498.124.40.

По делото не са ангажирани доказателства от ищеца при условията на пълно и главно доказване, за собствеността на съоръженията за присъединяване към електроразпределителната мрежа, които са монтирани в самия трафопост и които съставляват неразделна част от сградата на трафопоста, с оглед на неговото предназначение.

По делото е представен от ищеца Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 127, том III, рег. № 2715, дело № 499 от 2010г., в който е инкорпориран договор за продажба от 01.11.2010г., с който дружеството ищец- „П.“ ООД/в ликвидация/, е продало на Х.Т.В., сграда с идентификатор № 21498.126.40.1- за енергопроизводство. Същата е била обратно изкупена от „П.“ ООД/в ликвидация/ много по- късно с приетия като писмено доказателство Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 190, том III, рег. № 5740, дело № 449 от 23.10.2018г., чрез договор за продажба от 23.10.2018г., поради което безспорно се установява от писмените доказателства по делото, че през процесния по делото период- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., сградата на трафопоста, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, *не е била собственост на дружеството ищец.*

Макар с извършените сделки да не е посочено извършвано разпореждане с оборудването на

трафопоста, то безспорно е по делото че достъп до ползването на трафопоста може да бъде предоставено на „Ч.“ АД, само от собственика на сградата, а през процесния период „П.“ ООД/в ликвидация/ не е бил собственик на сградата на трафопоста/поради това че през този период собствеността върху сградата е била прехвърлена възмездно на трети лица/. Обезщетението по чл. 59 от ЗЗД се дължи на електроразпределителното дружество, като цена за предоставеното ползване на трафопоста за нуждите на електроразпределението на енергия чрез присъединяване на абонатите към процесния трафопост. След като се установява че за процесния период- от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., „П.“ ООД/в ликвидация/ не е бил собственик на сградата на процесния трафопост от 400 KvA, находящ се в гр. Добринище, м., „Малка мера“, а по делото липсват доказателства ищецът да е бил собственик и на монтираните в трафопоста ел. съоръжения, то на въззиваемото дружество не може да бъде присъдено обезщетение за предоставяне на достъп на дружеството ответник през собствените му енергийни обекти и съоръжения в тях, поради което предявения иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД само на това основание е неоснователен и не следва да бъде уважен.

Въззивният съд в рамките на правомощията си съобразно разпоредбата на чл. 271 от ГПК и въз основа на доказателствата по делото в тяхната съвкупност, изложи правните си доводи и доколкото същите не съответстват на тези изложени от първоинстанционния съд, следва първоинстанционното решение да бъде отменено като неправилно, *в частта му* в която съдът е уважил като основателен предявения иск с правно основание чл. 59 ал.1 от ЗЗД, за сумата от 6 301.36лв., както и *в частта му* за разноските, а вместо него следва да бъде постановено от въззивния съд ново решение, с което предявения иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД да бъде отхвърлен като неоснователен, а разноските направени от страните пред първата съдебна инстанция да бъдат преразпределени съобразно с изхода на делото.

Предявените искове с правно основание чл. 59 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД са неоснователни и поради това, следва на осн. чл. 78 ал.3 от ГПК, да бъде осъдено дружеството ищец- „П.“ ООД/в ликвидация/ да заплати на ответника „Ч.“ АД, сумата 290.90лв. разноски за допълнителна експертиза, както и юрисконсулско възнаграждение в размер на 300лв., съставляващи разноските направени при разглеждането на делото пред първата съдебна инстанция.

С оглед на изхода по делото пред настоящата инстанция, следва да бъде осъдено „П.“ ООД/в ликвидация/ да заплати на „Ч.“ АД, сумата 126.10лв.- държавна такса за въззивно обжалване и сумата 100.00лв. за юрисконсулско възнаграждение, съставляващи разноски пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 91355/16.02.2021г., постановено по гр.д. № 603/2019г. по описа на РС Благоевград, в частта му в която „Ч.“ ЕАД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1784, бул. „Ц., е било осъдено да заплати на „П.“ ООД (в ликвидация), с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. Разлог, пл. „П.“ 1, представлявано от ликвидатора Д. ИВ. С. със съдебен адрес за призоваване: гр. Добринище, ул. „И.“ 7, сумата в размер на 6301, 36 лв. (шест хиляди триста и един лев и тридесет и шест стотинки), представляваща обезщетение дължимо на осн. чл. 59 ЗЗД за ползване на ел.провод 20 kw и трафопост 400 киловолта за преобразуване и пренос на ел.енергия до други клиенти, с която сума „Ч.“ ЕАД се е обогатило неоснователно за сметка на обеднялото дружество „П.“ ООД, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 04.02.2019г., до окончателното ѝ изплащане, като **НЕПРАВИЛНО И НЕОБОСНОВАНО** като вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД, с който се иска се от съда да осъди ответното дружество- „Ч.“ ЕАД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1784, бул. „Ц., да заплати на ищеца „П.“ ООД (в ликвидация), с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. Разлог, пл. „П.“ 1, представлявано от ликвидатора Д. ИВ. С. със съдебен адрес за призоваване: гр. Добринище, ул. „И.“ 7, сумата 6301, 36 лв. (шест хиляди триста и един лев и тридесет и шест стотинки), като обезщетение за неоснователно ползване на собствени на ищеца енергийни съоразения за присъединяване към електрическата мрежа- Ел. провод 20 kV и трафопост, находящ се в гр. Добринище, м. „Малка мера“, за периода от 01.02.2014г. до 01.10.2014г., с която сума ответникът „Ч.“ АД неоснователно се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца „П.“ ООД/в ликвидация/, като **НЕДОКАЗАН И НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА „П.“ ООД (в ликвидация), с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. Разлог, пл. „П.“ 1, представлявано от ликвидатора Д. ИВ. С. със съдебен адрес за призоваване: гр. Добринище, ул. „И.“ 7, да заплати на „Ч.“ ЕАД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1784, бул. „Ц., сумата 290.90лв. разноски за допълнителна експертиза, както и юрисконсулско възнаграждение в размер на 300лв., съставляващи разноските направени при разглеждането на делото пред първата съдебна инстанция.

ОСЪЖДА „П.“ ООД (в ликвидация), с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. Разлог, пл. „П.“ 1, представлявано от ликвидатора Д. ИВ. С. със съдебен адрес за призоваване: гр. Добринище, ул. „И.“ 7, да заплати на „Ч.“ ЕАД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1784, бул. „Ц., сумата 126.10лв.- държавна такса за въззивно обжалване и сумата 100.00лв. за юрисконулстко възнаграждение, съставляващи

разноски пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

Решението на съда подлежи на обжалване, с касационна жалба, в едномесечен срок от получаването на препис от същото, пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____